

Μια απάντηση στο σ. Ν.Τριμικλινώτη. Νέα εποχή, νέα προοπτική, νέα Αριστερά (Ηλεκτρονικό Άρθρο)

Ιστορικό σημείωμα

Αυτό το ηλεκτρονικό άρθρο δημοσιεύτηκε τον Γενάρη του 2013 στην ηλεκτρονική σελίδα της [Επιτροπής για μια Ριζοσπαστική Αριστερή Συσπείρωση \(ΕΡΑΣ\)](#).

Περιεχόμενο

5 Ιαν 2013

Μια απάντηση στο σ. Ν.Τριμικλινώτη. Νέα εποχή, νέα προοπτική, νέα Αριστερά

του Μάριου Θρασυβούλου

«Πρόεδρε, ξανασκέψου πριν υπογράψεις», έγραφε ο σ. Τριμικλινώτης σε ένα καλό του κείμενο ένα μήνα πριν, θέλοντας να δείξει τις ολέθριες συνέπειες από την υπογραφή του μνημονίου. Φυσικά, ο Πρόεδρος, όχι μόνο δεν το ξανασκέφτηκε, αλλά συνέβαλε αποφασιστικά στην αποδοχή του. Ο Πρόεδρος, δεν σκέφτηκε ούτε την αγωνία του συντρόφου, ούτε την αγωνία πολλών άλλων αριστερών και πολύ περισσότερο, την αγωνία τού κάθε εργαζόμενου και νέου μπροστά στη φτωχοποίηση.

Φυσικά και το διαπραγματεύτηκε, φυσικά και θα ήταν χειρότερα τα πράγματα αν στη θέση του Χριστόφια ήταν ο Αναστασιάδης ή ο Λιλλήκας. Δεν αρκεί όμως αυτό. Η ουσία είναι ότι συμβιβάστηκε με τις μνημονιακές λογικές και τα συμφέροντα του ντόπιου κατεστημένου και έβαλε σε δεύτερη μοίρα τα συμφέροντα του λαού. Ως τότε στο απυρόβλητο η συντηρητική πολιτική της ηγεσίας του ΑΚΕΛ;

Καλεί ο σ. Τριμικλινώτης την υποστήριξή μας στην υποψηφιότητα Μαλά και προσπαθεί να επιχειρηματολογήσει για τούτο. Είναι αλήθεια ότι αρκετοί τίμιοι και ανιδιοτελείς αριστεροί (στο ΑΚΕΛ, στην ΕΡΑΣ και αλλού) θα στηρίξουν κριτικά τον Μαλά, ως μια επιλογή του μοναδικού αριστερού κόμματος και άρα να δώσουν ένα είδους στήριγμα και αλληλεγγύης στον κόσμο και στην προοπτική της Αριστεράς, μπροστά μάλιστα, στους κινδύνους από την εκλογή ενός από τους άλλους δυο υποψήφιους. Αυτή η στάση προς την «κριτική στήριξη» έχει φυσικά αδυνατίσει σε αυτές τις εκλογές και ο λόγος είναι ότι αυξήθηκε η απαξίωση και η καχυποψία προς την ηγεσία του ΑΚΕΛ, μετά και την πενταετή διακυβέρνηση.

Σεβαστή η στάση όλων αυτών των συντρόφων. Σεβαστή και η θέση του σ.Τριμικλινώτη φυσικά, όπως και η προσπάθειά του να «νουθετήσει» τα μέλη της ΕΡΑΣ. Κάπου όμως υπερβάλλει και εν τέλει αδυνατίζει την επιχειρηματολογία του. Αν συζητούμε σήμερα την πιθανότητα να μην περάσει στο β' γύρο ο Μαλάς ή αν περάσει, να κυμανθούν τα ποσοστά του πολύ πιο κάτω από την εκλογική δύναμη του ΑΚΕΛ, τότε τι σημαίνει; Φταίει η ΕΡΑΣ και οι άλλοι αριστεροί που δεν θα στηρίξουν αυτή την επιλογή ή σημαίνει ότι κάτι άλλαξε, κάπου έσπασαν οι γραμμές του κόμματος; Γι' αυτό οι νουθεσίες,

είναι καλά να στραφούν επιτέλους με αποφασιστικότητα και προς τα μέσα, εκεί στα ανώτερα δώματα του κόμματος.

Πάμε λίγο στα σημεία που θέτει ο σ. Τριμικλινώτης.

α) Σωστά ο σύντροφος μιλά για τη μεγαλύτερη κρίση του καπιταλισμού μετά το 1930. Μα αυτό θα πρέπει να το πει, με όλο το σέβας και την εκτίμηση, στον Χριστόφια και στην ηγεσία του ΑΚΕΛ. Με τη μεγαλειώδη στήριξη που τους έδωσε ο κόσμος μετά τα γεγονότα στο Μαρί, περιμέναμε μια νέα αρχή, μια επανεκκίνηση από τον Χριστόφια και το ΑΚΕΛ. Όχι απλά να προστατεύσουν την αξιοπρέπεια της πρώτης αριστερής διακυβέρνησης, αλλά και όλης της Αριστεράς. Την αξιοπιστία της Αριστεράς ότι μπορεί να κυβερνήσει καλύτερα, ότι είναι διατεθειμένη να διαφοροποιήσει το λόγο της, ότι είναι αποφασισμένη να ριζοσπαστικοποιήσει την πολιτική της. Περιμέναμε να καλέσουν, Χριστόφιας και ΑΚΕΛ, σε συστράτευση όλους τους αριστερούς και δημοκρατικούς ανθρώπους, σε μια κοινή προσπάθεια για αντιμετώπιση της επερχόμενης λαίλαπας των μνημονίων. Περιμέναμε να κατέβουν στην κοινωνία, να κερδίσουν την κοινωνία πάνω σε ένα αριστερό ριζοσπαστικό πρόγραμμα. Αντί αυτού, κάνουν πίσω, αναδιπλώνονται. Προφανώς προτιμούν τον σίγουρο (και βολικό)ρόλο, αυτόν της αντιπολίτευσης, παρά να βγουν μπροστά και να ηγηθούν μιας νέας πορείας. Η επιλογή Μαλά είναι η παραδοχή τους ότι δεν μπορούν και ούτε θέλουν να πρωτοπορήσουν σε μια δύσκολη εποχή.

β) Είμαστε στις απαρχές μιας ταξικής και κοινωνικής αντιπαράθεσης που όσο περνά ο καιρός θα οξύνεται. Το ΑΚΕΛ δεν είναι όμως ο εκφραστής των λαϊκών στρωμάτων στην πάλη αυτή σήμερα. Δεν θέλησε να πάρει αυτόν το ρόλο και για αυτό απαξιώνεται η Αριστερά και για αυτό κέρδισαν την ανοχή της κοινωνίας οι δεξιές μνημονιακές δυνάμεις, που αύριο θα κυβερνήσουν. Οι εργαζόμενοι είναι διασπαρμένοι παντού και θα δώσουν τις μάχες τους, όχι κάτω από μια κομματική ομπρέλα, αλλά το πιο πιθανόν ανεξάρτητα και αυτόνομα. Το ΑΚΕΛ έχει την ιστορία και την παράδοση υπεράσπισης των εργατικών αγώνων. Και αυτό δεν ξεγράφεται και σίγουρα το διαφοροποιεί από τα άλλα κόμματα. Αυτήν την ιστορία και την παράδοση όμως, η ίδια η ηγεσία του την παραμέρισε, κανείς άλλος! Με την επιλογή Μαλά δεν εκφράζεται καμιά κοινωνική αντίσταση. Εκφράζεται μόνο η δειλία της Αριστεράς, η αναξιοπιστία, η έλλειψη οράματος. Με τον Μαλά εκφράζεται η αντίληψη ενός «υποφερτού μνημονίου», εκφράζεται η επιστροφή στον Μακάριο και στις μακαριακές δυνάμεις, εκφράζεται η άκριτη αποδοχή της δεξιάς ιστορικής αφήγησης(εξύμνηση του αγώνα της ΕΟΚΑ από τον Μαλά), εκφράζεται ο συντηρητισμός σε μια σειρά κοινωνικών ζητημάτων (σύμφωνο συμβίωσης ομοφυλοφίλων κλπ). Με τον Μαλά, εκφράζεται το πισωγύρισμα της Αριστεράς.

Λέει ο σ. Τριμικλινώτης ότι είναι ηττοπαθής η θέση για αποχή. Η θέση για αποχή, δεν κάνει τίποτε άλλο, παρά τονίζει τα όρια της ηγεσίας του ΑΚΕΛ, ανοίγει τη συζήτηση για το ποια Αριστερά θέλουμε, ποια θα μπορεί να υπερασπίσει τα συμφέροντα των εργαζομένων, αλλά και την ίδια τη δημοκρατία ακόμα. Θέτει κάτω μια ατζέντα προβληματισμού. Αν μιλάμε για ηττοπάθεια, τότε αυτή έχει όνομα και επίθετο: επιλογή Σταύρου Μαλά.

Λέει ακόμα ο σύντροφος για πολυδιάσπαση της Αριστεράς. Μα πότε η ηγεσία του ΑΚΕΛ έλαβε υπόψη τους εξωκελικούς, και πολύ περισσότερο, πότε πάλεψε για την ενότητα της Αριστεράς; Το βλέμμα της μόνιμα στρέφεται προς τα δεξιά. Ακόμα και σήμερα, μπροστά στις εκλογές, η ηγεσία του ΑΚΕΛ δεν απευθύνθηκε ούτε στιγμή στις υπόλοιπες αριστερές δυνάμεις!

γ) Κανένας μας δεν θέλει να τιμωρήσει το ΑΚΕΛ. Κανένας δεν θέλει πολυδιάσπαση της Αριστεράς. Η ίδια η ηγεσία του, ο έμμισθος μηχανισμός του και οι μόνιμοι απολογητές της λανθασμένης του πολιτικής (και σε αυτούς δεν είναι σίγουρα ο Τριμικλινώτης), σπρώχνουν το ΑΚΕΛ προς τα πίσω, απογοητεύουν τα πιο ταξικά και συνειδητοποιημένα στοιχεία του, αδυνατίζουν το αριστερό όραμα.

Όποιοι άνθρωποι της ΕΡΑΣ και όποιοι άλλοι αριστεροί έξω από το ΑΚΕΛ ή ακόμα και μέσα στο ΑΚΕΛ, αποφάσισαν κάτι διαφορετικό από τη θέση της κριτικής υποστήριξης στον Μαλά, δεν θα καθορίσουν

το αποτέλεσμα του Φεβράρη. Δεν έχουν εξάλλου τη δύναμη για κάτι τέτοιο. Το αποτέλεσμα καθορίστηκε από τις ίδιες τις επιλογές της ηγεσίας του ΑΚΕΛ.

Παρουσιάζει, ο σύντροφος, την άρνηση ταύτισης μιας σημαντικής μερίδας αριστερών με τις επιλογές της ηγεσίας του ΑΚΕΛ, λίγο πολύ σαν έγκλημα! Επαναλαμβάνεται φορτικά μια εκβιαστική λογική που λέει ότι αν δεν ταυτιστείς μαζί με αυτές τις επιλογές, κάνεις ζημιά στον ...αγώνα. Ποιον αγώνα, με ποιον εκφραστή, με ποιες θέσεις, με ποια προοπτική;

Εξάλλου, ας είμαστε ειλικρινείς. Στην παγκόσμια πρωτοτυπία, όπου τον 21ο αιώνα, σε ένα κράτος, υπάρχει μόνο ένα αριστερό κόμμα που ηγεμονεύει όλο το χώρο, δεν μπορούμε και δεν δικαιούμαστε άραγε να μιλήσουμε και για κάτι άλλο πέραν του ΑΚΕΛ; Δεν είναι προφανές ότι η απουσία εναλλακτικών αριστερών επιλογών τόσα χρόνια, με την έλλειψη παράλληλα «πίεσης» από τα αριστερά, άφησε το ΑΚΕΛ έρμαιο της δεξιάς πολιτικής της ηγεσίας του, σπρώχνοντάς το στο συντηρητισμό και επακόλουθα, μαζί μ' αυτό, όλο το πολιτικό οικοδόμημα;

δ) Να πούμε ξανά το αυτονόητο: δεν είναι το ίδιο πράγμα ο Μαλάς με τους άλλους δυο υποψήφιους για το λόγο ότι στηρίζεται από το κόμμα της Αριστεράς, με ότι αυτό συνεπάγεται. Δεν μπορεί όμως ο Μαλάς να αποτελεί «ανάχωμα» αυτή τη στιγμή μπροστά στις νεοφιλελεύθερες πιέσεις. Τόσο ο ίδιος, όσο και η ηγεσία του ΑΚΕΛ, φρόντισαν με τη στάση τους να το επιβεβαιώσουν. Ανάχωμα θα είναι αύριο οι αγώνες στους δρόμους, στους τόπους δουλειάς, τα κοινωνικά κινήματα αντίστασης που θα ξεπροβάλουν. Το πιο μεγάλο ανάχωμα όμως θα αποτελέσει η ίδια η συνειδητοποίηση των αριστερών, μέσα και έξω από το ΑΚΕΛ, ότι επιβάλλεται να χαραχτεί ένας νέος δρόμος, τολμηρός, μακριά από συμβιβασμούς με το κατεστημένο. Ας ξεκινήσει τώρα μια συζήτηση μέσα στο ΑΚΕΛ για μια νέα πορεία. Ας ενωθεί αυτός ο προβληματισμός με τον δικό μας και πολλών άλλων αριστερών έξω από το ΑΚΕΛ. Τότε θα μιλάμε για ενότητα της Αριστεράς! Το να γίνουμε απολογητές της ηγεσίας του ΑΚΕΛ βρέξει χιονίσει, δεν μας οδηγεί πουθενά.

ε) Παρουσιάζεται από τον σ. Τριμικλινώτη και άλλους, η τωρινή προεκλογική περίοδος και η ίδια η εκλογική αναμέτρηση, σαν μια μάχη Αριστεράς- Δεξιάς. Αυτό δεν είναι σωστό, αλλά ούτε απόλυτα λάθος. Εξηγούμαι:

Τα γεγονότα του καλοκαιριού τού 2011 μετά το Μαρί, πυροδότησαν «εκρήξεις» με ένα ιδεολογικό και ταξικό περιεχόμενο που αναπόφευκτα οδήγησαν την πολιτική ζωή σε μια αντιπαράθεση Αριστεράς- Δεξιάς. Η κυβέρνηση, ο Χριστόφιας και το ΑΚΕΛ δεν επεδίωξαν φυσικά αυτή την αντιπαράθεση. Αντίθετα κρύφτηκαν. Η αντιπαράθεση προκλήθηκε από μια πρωτοφανή σε ένταση επίθεση της ολότητας της Δεξιάς ενάντια στην πρώτη αριστερή κυβέρνηση, που βρήκε αφορμή την τραγωδία στο Μαρί. Οι επερχόμενες προεδρικές εκλογές, η πάλη για την εξουσία και τα συμφέροντα, η νέα εποχή των οικονομικών κρίσεων και άρα των κρίσιμων αποφάσεων, το συσσωρευμένο μίσος πολιτικών και πολιτών για την Αριστερά που «τόλμησε» να κυβερνήσει, η Εκκλησία, τα ΜΜΕ, η ειλικρινής ακόμα αγανάκτηση του κόσμου (στα αρχικά στάδια) για την ανεπάρκεια του κρατικού μηχανισμού, των θεσμών και την ατιμωρησία, όλα αυτά οδήγησαν σε μια ιδεολογική αντιπαράθεση. Η αλαζονεία και η επιθετικότητα της Δεξιάς την προκάλεσε. Για μήνες βλέπαμε έξω από το προεδρικό, στους δρόμους, στα σπίτια, στις γειτονιές, στους τόπους δουλειάς, μια μανία, μια απαξίωση, ένα χλευασμό για την κυβέρνηση και τον Χριστόφια, αλλά μέσω αυτών, για την ίδια την Αριστερά. Όποιος είχε ιδεολογική και ταξική συνείδηση μπορούσε εύκολα να διακρίνει αυτόν τον ιδεολογικό πόλεμο. Υπερασπιζόμενος την κυβέρνηση, υπεράσπιζες, όχι τον Χριστόφια, αλλά την ίδια την Αριστερά και την προοπτική της. Και φυσικά, δηλώσαμε όλοι παρόντες σε εκείνο τον πόλεμο. Απόδειξη, οι κινητοποιήσεις όλων εμάς, τα φυλλάδια, η αρθρογραφία, οι εκδηλώσεις. Απόδειξη της ιδεολογικής αντιπαράθεσης, το αίσθημα και η συνειδητοποίηση τού κάθε αριστερού (και κυρίως του προχωρημένου, του κριτικού και ανοιχτόμυαλου), ότι κάπου διακυβεύεται κάτι σοβαρό, κάπου διακυβεύεται η τάξη μας, η ιδεολογία μας, το μέλλον μας. Τρεις φορές γέμισε ο κόσμος της

Αριστεράς, στάδια και προεδρικό, σε μια μαζική άμυνα ενάντια στον παροξυσμό και στην αμπαλατοσύνη της καθυστερημένης κυπριακής Δεξιάς.

Υπάρχει κανένας που πιστεύει στα σοβαρά ότι η σημερινή συγκυρία των Προεδρικών έχει έστω και ένα από τα στοιχεία της περιόδου του καλοκαιριού τού 2011; Ποιο, αλήθεια; Η επίκληση μιας αόριστης «ιδεολογικής μάχης» δεν πείθει ούτε τους χειροκροτητές του κόμματος. Ακόμα και αυτοί θα ψηφίσουν Μαλά γιατί έτσι έμαθαν, από κομματικό πατριωτισμό πιο πολύ. Και πολλοί άλλοι, που νιώθουν σαν καθήκον τους να υποστηρίξουν την επιλογή του κόμματός τους. Πολλοί θα στραφούν στον Λιλλήκα μέσα στην απογοήτευσή τους για τη θητεία Χριστόφια, αλλά και μέσα στην έλλειψη διαπαιδαγώγησης από το κόμμα τους. Δεν έχουν μάθει να σκέφτονται με όρους ιδεολογικούς και ταξικούς, πιθανόν να κουβαλούν εθνικισμό και ρατσισμό, άρα προς τι η έκπληξη; Πολλοί νέοι, μορφωμένοι, ιδεολόγοι ακελικοί, δεν βρίσκουν τίποτε που να τους εμπνέει σε αυτή τη μάχη. Θα κάτσουν σπίτι τους. Νιώθουν ότι η μάχη χάθηκε και έρχεται αναπόφευκτα η ήττα. Νιώθουν ότι η πρώτη αριστερή κυβέρνηση και το ΑΚΕΛ δεν τόλμησαν να εμποδίσουν το αναπόφευκτο, τόσο με τη διακυβέρνησή τους, όσο και με την επιλογή ήττας που έκαναν με τον Μαλά. Γιατί είναι χαμηλά τα ποσοστά του Μαλά; Δεν είναι φανερό ότι δεν υπάρχει ενθουσιασμός, αλλά και ούτε η δυνατότητα να γίνει κάτι; Γιατί δεν γεμίζει τους δρόμους και τα στάδια ο κόσμος του ΑΚΕΛ, γιατί δεν νιώθει τόσο την ανάγκη να υπερασπίσει το κόμμα του; Γιατί λείπει η συνειδητοποίηση όπως το 2011;

Ο Χριστόφιας και η ηγεσία του ΑΚΕΛ έχασαν την αξιοπιστία τους όταν «παραδόθηκαν στην ειμαρμένη» και δήλωσαν απρόθυμοι να ξαναδιεκδικήσουν τη διακυβέρνηση με τόλμη και με διαφορετικό προσανατολισμό. Αυτός ο συντηρητισμός τους έφερε τον Μαλά στην επιφάνεια. Η υποψηφιότητα Μαλά όμως, δεν θα μπορούσε παρά να συνεχίσει στο ίδιο συντηρητικό τέμπο και στην ηττοπαθή νοοτροπία του κόμματος που τον στηρίζει. Αυτή η χλιαρή πολιτική και η επουσιώδης διαφοροποίησή του από τους ανθυποψηφίους του δεν έχει πέραση πια. Άλλο 1988 με Βασιλείου (μετά από δεκαετή διακυβέρνηση Κυπριανού), άλλο ακόμα 2003 με Τάσο (μετά από δεκαετή διακυβέρνηση Κληρίδη). Τώρα, άλλη εποχή, πιο πιεστική, με τη μεγάλη οικονομική κρίση και τον κίνδυνο φτωχοποίησης σημαντικής μερίδας του λαού, πιο απαιτητική, πιο πολύπλοκη και πιο αντιφατική. Πώς μπορεί να εμπνεύσει μια τέτοια υποψηφιότητα που δεν τόλμησε να αρθρώσει έστω και μια ριζοσπαστική κουβέντα; Που ο λόγος της δεν έχει τίποτε το ιδεολογικό και το ταξικό; Πώς μπορεί να ιδωθεί θετικά η απόφαση ενός κόμματος, που ενώ κυβέρνησε και είχε ακόμα και πέρσι την ευκαιρία να απευθυνθεί ξανά στην κοινωνία, να τα παρατά και να προβάλλει ένα κεντροαριστερό (κεντροδεξιό;) υποψήφιο;

Θα πουν κάποιοι ότι, «ούτε το καλοκαίρι του 2011 εκφράστηκε η κυβέρνηση και Χριστόφιας με ένα θαρραλέο λόγο, αλλά τότε έτρεξαν οι ιδεολόγοι αριστεροί και οι φίλοι του κόμματος να αμυνθούν. Γιατί όχι τώρα;» Απλούστατα γιατί τότε, ναι μεν δεν είχαμε σωστή πολιτική και τακτικούς χειρισμούς που θα ενέπνεαν, από μέρους Χριστόφια και ΑΚΕΛ, είχαμε όμως μια ολομέτωπη ιδεολογική επίθεση από παντού. Και αυτό ήταν φανερό, ήταν διάχυτο στην καθημερινότητα, στην ατμόσφαιρα.

Τώρα, δεν έχουμε ολομέτωπο ιδεολογικό πόλεμο και αυτό πρώτα και κύρια το νιώθουν οι ίδιοι οι φίλοι του ΑΚΕΛ και μετά όλοι οι άλλοι. Η Δεξιά είναι διασπασμένη στους δυο υποψήφιους της και πολιτεύεται με την ένταση και το πάθος που χαρακτηρίζουν την κάθε εκλογική αναμέτρηση. Φυσικά και το κεφάλαιο προτιμά τον Αναστασιάδη, την ίδια ώρα που Εκκλησία και ΜΜΕ είναι διχασμένοι ανάμεσα στους δυο. Φυσικά και δέχεται πόλεμο ο Χριστόφιας, το ΑΚΕΛ και ο υποψήφιος τους. Αλλά αυτός ο πόλεμος είναι ένας συνήθης προεκλογικός πόλεμος και ας μην υπερβάλλουμε. Σίγουρα υπάρχουν στοιχεία ιδεολογικής χροιάς, αλλά δεν είναι τα κυρίαρχα, όπως το 2011. Ούτε ο υποψήφιος του ΑΚΕΛ προσπάθησε να δώσει μια ιδεολογική χροιά στη μάχη, αλλά ούτε η Δεξιά έχει ανάγκη να «κινητοποιήσει» όλες τις δυνάμεις και τα ιδεολογικά όπλα της όπως τότε. Οι δυνάμεις και τα όπλα της συγκρούονται μεταξύ τους για το ποιος από τους «δικούς» της (Αναστασιάδης ή Λιλλήκας) θα κυριαρχήσει, σε μια μάχη εξουσίας, συμφερόντων, κομματικών ταχτικισμών. Η ιδεολογική μάχη

χάθηκε από καιρό και ας αναζητηθούν οι αίτιοι εκεί που πρέπει.

[Χρειάζεται Τούρκικη Μετάφραση](#), [Χρειάζεται Αγγλική Μετάφραση](#), [ΕΡΑΣ \(Ομάδα\)](#), [Προεδρικές Εκλογές 2013](#), [ΑΚΕΛ](#), [Ηλεκτρονικά Άρθρα](#), [Δεκαετία 2010-2019](#), [2013](#), [Απροσδιόριστη Τοποθεσία](#)

From:

<https://movementsarchive.org/> - **Κυπριακό Κινηματικό Αρχείο**
Cyprus Movements Archive
Kıbrıs Sosyal Hareket Arşivi

Permanent link:

https://movementsarchive.org/doku.php?id=el:digital:eras:eras_trimikliniotis1

Last update: **2025/07/15 13:46**